

ಮೇಲೆ ಎರಡು ದೇಶಗಳಾಗಿ ವಿಭಜನೆ ಹೊಂದುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂದೆ ಕಾರಣವಾಯಿತು.

೧೧. ಭಾರತದ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಏಕಾಂಗಿತನವನ್ನು ನಿವಾರಿಸಿದ್ದು

೧೯ನೆಯ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬಂದ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಜಾಗೃತಿಗೆ ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರ ಇನ್ನೊಂದು ಕೊಡುಗೆಯನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸುವುದು ಸೂಕ್ತವೆನಿಸುತ್ತದೆ: ಅದಂದರೆ ಜಗತ್ತಿನ ಇತರ ಭಾಗಗಳಿಂದ ಭಾರತದ ಒಬ್ಬಂಟಿತನವನ್ನು ಅಂತ್ಯಗೊಳಿಸಿದ್ದು. ಭಾರತದ ಅಧಃಪತನಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾದ ಮೂರು ಕಾರಣಗಳಲ್ಲಿ, ಅದು ಜಾಗತಿಕ ಸಮುದಾಯದಿಂದ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾದ ಅಸ್ಥಿತೆಯನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದು ಕೂಡ ಒಂದು ಎಂದು ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು ಗುರುತುಮಾಡಿ ತೋರಿಸುತ್ತಾರೆ. (ಇನ್ನೆರಡು ಕಾರಣಗಳೆಂದರೆ, ಜನಸಾಮಾನ್ಯರನ್ನು ಕಡೆಗಣಿಸಿದ್ದು ಮತ್ತು ಮಹಿಳೆಯರನ್ನು ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸಿದ್ದು) ಈ ಬಗ್ಗೆ ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ:

“ಭಾರತದ ಸಂಕಷ್ಟ ಮತ್ತು ಅಧಃಪತನಗಳಿಗೆ ಕಾರಣವಾದ ಮುಖ್ಯಕಾರಣಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದೆಂದರೆ, ಅದು ತನ್ನನ್ನು ತಾನು ಸಂಕುಚಿತಗೊಳಿಸಿಕೊಂಡಿತು; ಒಂದು ಮುತ್ತಿನಹುಳುವಿನಂತೆ ತಾನೇ ರಚಿಸಿಕೊಂಡ ಕೋಶದಲ್ಲಿ ಅಡಗಿಕೊಂಡಿತು; ಆಭರಣಗಳು ಮತ್ತು ಸಂಪತ್ತುಗಳಂತೆ ಇರುವ ತನ್ನ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆಯನ್ನು ಜಗತ್ತಿನ ಇತರ ಜನಾಂಗಗಳಿಗೆ ಧಾರೆಯೆರೆಯಲು ನಿರಾಕರಿಸಿತು; ಜೀವಪೋಷಕವಾದ ಸತ್ಯಗಳನ್ನು ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಕಾತರರಾಗಿರುವ ಆರ್ಯಕುಲದ ಹೊರಗಡೆಯ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಿಗೆ ನೀಡಲು ನಿರಾಕರಿಸಿತು. ನಮ್ಮ ಅಧಃಪತನಕ್ಕೆ ಇದೊಂದು ದೊಡ್ಡ ಕಾರಣ. ನಾವು ಹೊರದೇಶಗಳಿಗೆ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ನಾವು ಇತರ ದೇಶಗಳೊಡನೆ ವಿಚಾರವಿನಿಮಯವನ್ನೂ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ”

ಸ್ವಾಮೀಜಿ ತಮ್ಮೊಬ್ಬ ಶಿಷ್ಯರಿಗೆ ಬರೆದ ಪತ್ರದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ: “ಮಗೂ, ಯಾವ ವ್ಯಕ್ತಿಯೂ, ಯಾವ ದೇಶವೂ ಇತರರನ್ನು ದ್ವೇಷಿಸಿ, ಬದುಕಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು. ಎಂದು ಭಾರತೀಯರು ‘ಮ್ಲೇಚ್ಛ’ (ಪರಕೀಯ) ಎಂಬ ಪದವನ್ನು ಕಂಡು ಹಿಡಿದರೋ ಹಾಗೂ ಇತರ ದೇಶದವರೊಡನೆ ಸಂಪರ್ಕವನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿದರೋ ಅಂದೇ ಭಾರತದ ಅದೃಷ್ಟವು ಮುಚ್ಚಿಹೋಯಿತು.”

ಪ್ರಪಂಚದ ಇತರ ಭಾಗಗಳಿಂದ ಭಾರತದ ಏಕಾಂಗಿತನವು ಎರಡು ತೆರನಾಗಿತ್ತು: ೧. ರಾಜಕೀಯ ಮತ್ತು ೨. ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ. ಬ್ರಿಟಿಷರ ಆಳ್ವಿಕೆಯು ರಾಜಕೀಯ ಏಕಾಂಗಿತನವನ್ನು ಕೊನೆಗೊಳಿಸಿತು. ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳಿಗೆ ಭಾರತದ ಪರ್ಯಾಯ ಮತ್ತು ಅಲ್ಲಿನ ಜನರ ಒಳಿತಿಗಾಗಿ ಅವರು ಅಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ ಕಾರ್ಯ - ಇವು ಭಾರತದ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಏಕಾಂಗಿತನವನ್ನು ಅಂತ್ಯಗೊಳಿಸಿತು. ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಪೌರಸ್ತ್ಯ ಮತ್ತು ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಜಗತ್ತುಗಳ ನಡುವೆ ಸೌಹಾರ್ದತೆಯ ಸೇತುವೆಯನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿದರು. ಮುಂದಿನ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಭಾರತಕ್ಕೆ ಭೇಟಿಕೊಟ್ಟ ಮಿಕ್ಕಿಲ್ಲ ಭಾರತೀಯ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಬೋಧಕರೆಲ್ಲರೂ ಇದರ ಪೂರ್ಣ ಸದುಪಯೋಗವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡರು.

ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರ ಮುಂದುವರಿದ ಪ್ರಭಾವ

ಭಾರತವು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಪಡೆಯುವುದಕ್ಕೆ ನಲವತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ಮುಂಚೆಯೇ ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು ದೇಹತ್ಯಾಗ ಮಾಡಿದರು. ಆದರೆ ಅವರ ಸ್ಫೂರ್ತಿಯುತ ಚೇತನ ಮತ್ತು ಸಂದೇಶಗಳು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಾನಂತರವೂ ಕೂಡ ಅಸಂಖ್ಯಾತ ಜನರನ್ನು ಪ್ರೇರೇಪಿಸುತ್ತಿದೆ. ತಮ್ಮ ದೇಹವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಮುಂಚೆ ಸ್ವಾಮೀಜಿ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದ್ದರು: “ನಾನು ಈ ದೇಹದಿಂದ ಹೊರಗೆ ಹೋಗುವುದೇ, ಅದನ್ನು ಒಂದು ಹರಿದ ಬಟ್ಟೆಯಂತೆ ಬಿಸುಡುವುದೇ ಒಳ್ಳೆಯದೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ.. ಆದರೆ ನಾನು ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದನ್ನು ಎಂದಿಗೂ ನಿಲ್ಲಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಇಡೀ ಜಗತ್ತು ತಾನು ಭಗವಂತನೊಡನೆ ಒಂದೆಂದು ತಿಳಿಯುವವರೆಗೂ ನಾನು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಜನರಲ್ಲಿ ಸ್ಫೂರ್ತಿಯನ್ನು ಬಿತ್ತುತ್ತೇನೆ.”

ಸ್ವಾಮೀಜಿಯವರು ಮಹಾಸಮಾಧಿಯಾದ ಕೇವಲ ಹತ್ತು ವರ್ಷದೊಳಗೆ, ಭಾರತದ ಹಲವು ಭಾಗಗಳು, ಅದರಲ್ಲೂ ಬಂಗಾಳ ಪ್ರದೇಶವು ರಾಜಕೀಯ ಕ್ರಾಂತಿಯ ಉತ್ಸಾಹದೊಂದಿಗೆ ಎಚ್ಚರಗೊಂಡವು. ಆ ಕ್ರಾಂತಿಕಾರಿಗಳು ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರ ಬೋಧನೆಗಳನ್ನೇ ತಮ್ಮ ಪಾಲಿನ ವೇದವಾಕ್ಯಗಳೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಿದ್ದರು. ಇದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಅರವಿಂದರು ಈ ಬಗ್ಗೆ ಹೀಗೆ ಬರೆದರು: “ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು ಅದ್ಭುತಶಕ್ತಿಯ ಮಹಾತ್ಮರು; ಮನುಜರಲ್ಲಿ ಸಿಂಹಸದೃಶರು. ಅವರ ಸೃಜನಾತ್ಮಕ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಮತ್ತು ಸ್ಥೈರ್ಯಗಳ ಬಗ್ಗೆ ನಾವು ಹೊಂದಿರುವ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳಿಗೆ ಪೂರಕವಾಗಿಯೇ ಅವರು ಬಿಟ್ಟುಹೋಗಿರುವ ಸುನಿರ್ಧಾರಿತ ಕಾರ್ಯೋದ್ದೇಶಗಳೂ ಇರುವುದು ನಿಜಕ್ಕೂ ಅಚ್ಚರಿಯ ಸಂಗತಿ. ಅವರ ಪ್ರಭಾವವು ದೈತ್ಯಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಇಂದಿಗೂ ಕಾರ್ಯ ವೆಸಗುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನಾವು ಕಣ್ಣಾರೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಆದರೆ, ಅದು ಹೇಗೆ ಉಂಟಾಗುತ್ತಿದೆ, ಎಲ್ಲಿ ಉಂಟಾಗುತ್ತಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಅರಿಯಲು ಅಸಮರ್ಥರಾಗಿದ್ದೇವೆ. ಅದೊಂದು ಇನ್ನೂ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ರೂಪುಗೊಳ್ಳದ ಸಂಗತಿಯಾಗಿದೆ. ಅದೊಂದು ಘನತೆವೆತ್ತ, ಅನುಭೂತಿಯಿಂದ ಒಡಮೂಡಿದ, ಅದ್ಭುತವಾದ, ಭಾರತದ ಆತ್ಮದ ಆಂತರಂಗಿಕ ಉತ್ಥಾನವಾಗಿದೆ. ಹಾಗೆಂದೇ ನಾವು ಹೇಳುತ್ತೇವೆ, ‘ಅದೋ ನೋಡು, ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು ತಮ್ಮ ಜನನಿಯ (ಭಾರತ ಮಾತೆಯ) ಅಂತರಾತ್ಮದಲ್ಲಿ ಹಾಗೂ ಆಕೆಯ ಪುತ್ರರ ಅಂತರಂಗಗಳಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಜೀವಿಸಿದ್ದಾರೆ’ ಎಂದು.”

ನೇತಾಜಿ ಸುಭಾಷ್‌ಚಂದ್ರ ಬೋಸರ ನಿರ್ಗಮನದ ನಂತರ, ಕ್ರಾಂತಿಕಾರಿ ಚಳುವಳಿ ಕೊನೆಗೊಂಡಿತು. ಅದು ಒಟ್ಟಾರೆ, ಇಡೀ ಭಾರತೀಯ ಸಮುದಾಯದಲ್ಲಿ ಅಚ್ಚಳಿಯದ ಜಾಗೃತಿಯನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಿತು. ಹಾಗೆಯೇ ಬೃಹತ್ತಾದ ಮನೋಸಾಮಾಜಿಕ ಶಕ್ತಿಯ ಬಿಡುಗಡೆಗೂ ಕಾರಣವಾಯಿತು. ಮುಂದೆ ಮಹಾತ್ಮ ಗಾಂಧಿ ಆ ಅಗಾಧ ಶಕ್ತಿಯಲೆಯ ಉಬ್ಬರದ ಮೇಲೆ ಸವಾರಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಂದರು; ಅದನ್ನು ಸಮರ್ಥವಾಗಿ ನಿಯಂತ್ರಿಸಿದರು ಮತ್ತು ಆ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಅಹಿಂಸೆ ಮತ್ತು ಸತ್ಯಾಗ್ರಹಗಳೆಂಬ ಎರಡು ಕಾಲುವೆಗಳ ಮೂಲಕ ಹರಿಸಿದರು.

ಭಗವಂತನ ಅಸ್ತಿತ್ವದ ಪ್ರಮಾಣಪುರುಷರಾಗಿ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು

ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಅನುಭವಗಳು

ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು ದಿವ್ಯಶಕ್ತಿಯ ನಿರಂತರ ಸಾನ್ನಿಧ್ಯದ ಜೀವಂತ ಅನುಭವವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡದ್ದು ಸಾಕಾರ ಭಗವಂತನ ಜೊತೆಗೆ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸುವ ಮೂಲಕ. ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಉಂಟಾದ ದರ್ಶನಗಳು ಹಲವಾರು: ಶಿವ, ರಾಮ, ಹನುಮಂತ, ಬೃಂದಾವನದ ಆಸುಪಾಸಿನಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣ, ಧಾರ್ಮಿಕ ಉಪನ್ಯಾಸದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀಚೈತನ್ಯ ಮಹಾಪ್ರಭು, ಏಸುಕ್ರಿಸ್ತ, ಪ್ರವಾದಿ ಮಹಮ್ಮದ್ ಪೈಗಂಬರ್ ಮುಂತಾದವರು ಅಂತಹ ಕೆಲವು ನಿದರ್ಶನಗಳು. ಹಾಗೆಯೇ ಅವರು ಕಾಳೀಮಾತೆಯನ್ನು ದಿವ್ಯತೆಯ ಅತ್ಯಂತ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿ ಎಂದು ಆರಾಧಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಕೆಯ ಸಾನ್ನಿಧ್ಯವನ್ನು ಎಲ್ಲ ಸಮಯದಲ್ಲಿಯೂ ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.

ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು ಪಡೆದುಕೊಂಡ ದರ್ಶನಗಳ ವಿಶಾಲ ಹರಿವು ನಿಜಕ್ಕೂ ಅಸಾಧಾರಣವಾದುದು. ಕೆಲವು ವಿಚಾರವಾದಿಗಳು ಅವನ್ನು ಮಾನಸಿಕ ಭ್ರಾಂತಿಯೆಂದು ತಳ್ಳಿಹಾಕಬಹುದು. ಏಕೆಂದರೆ ಅವು

ಸಾಧಾರಣವಾದ ಇಂದ್ರಿಯಾನುಭವಗಳಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ಇಂದ್ರಿಯ ಸ್ವರದಲ್ಲಿ ಜೀವಿಸುತ್ತಿರುವ

ಸಾಧಾರಣ ಜನರಿಗಾಗಿ ಇರುವ ಮನೋವಿಜ್ಞಾನದ ಮಾಪಕಗಳನ್ನು ಅವುಗಳಿಗೆ ಅನ್ವಯಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಜೀವನ ಮತ್ತು ಅನುಭವಗಳು ಮಾನವ ಸಾಧ್ಯತೆಗಳ ಹಂತಗಳಿಂದ ಎಷ್ಟೋ ಉನ್ನತ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ನಮ್ಮನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತವೆ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಮರೆಯಲಾಗದು. ಅವು ಆಧುನಿಕ ಮನೋವಿಶ್ಲೇಷಣೆಯ ವಿಧಿವಿಧಾನಗಳಿಗೆ ಎಳ್ಳಷ್ಟೂ ಒಳಪಡುವುದಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಅಂಥ ವಿಧಾನಗಳು ಮಾನವನ ಲೌಕಿಕ ಅನುಭವಗಳ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆಗೆ ಮಾತ್ರವೇ ಸೀಮಿತವಾಗಿವೆ. ಈ ಇಂದ್ರಿಯಾತೀತ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಅನುಭವಗಳನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದರೆ ಮೊದಲು ನಾವು ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಪರಿಶುದ್ಧಗೊಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಹಾಗೂ ನಮ್ಮನ್ನು ನಾವು ಶಿಸ್ತುಬದ್ಧಗೊಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಹಿಂದೂ ಮನಶ್ಶಾಸ್ತ್ರವಾದ ಯೋಗದರ್ಶನವು ನಮಗೆ ಮನಸ್ಸಿನ ವಿವಿಧ ಆಯಾಮಗಳ ಆಳವಾದ ಅರಿವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತದೆ. ಅವೆಂದರೆ, ಸುಪ್ತ ಪ್ರಜ್ಞೆ, ಸಾಧಾರಣ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಮತ್ತು ಇಂದ್ರಿಯಾತೀತ ಪ್ರಜ್ಞೆ. ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರಾದರೋ ಇಂದ್ರಿಯಾತೀತ ಪ್ರಜ್ಞೆಯಿಂದ ಒಡಮೂಡಿದ ಹಲವಾರು ಅನುಭವಗಳನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡಿದ್ದರು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಬಹಳಷ್ಟು ಕಾಲ ಆ ಅಲೌಕಿಕ ಹಂತದಲ್ಲಿಯೇ ವಿಹರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.

ಶ್ರೀಅರವಿಂದರಂಥ ಮಹಾನ್ ಯೋಗಿಗೆ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಅನುಭವಗಳ ಅದ್ಭುತ ಸರಣಿ ಅಪೂರ್ವವೆನಿಸಿದ್ದರಲ್ಲಿ ಆಶ್ಚರ್ಯವೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಅವರು ತಮ್ಮದೇ ಆದ ವಿಶಿಷ್ಟ ಶೈಲಿಯಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಬರೆಯುತ್ತಾರೆ: “ಇತ್ತೀಚಿನ ಹಾಗೂ ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ನಿದರ್ಶನವಿದು. ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಪರಮಹಂಸರ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ದಿವ್ಯತೆಯ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರದ ಆಳಕ್ಕೆ ನೇರವಾಗಿ ಧುಮುಕುವ ಮಹತ್ವವಾದ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಮೊಟ್ಟಮೊದಲು ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ಅದು ಹೇಗಿತ್ತೆಂದರೆ, ಬಲಾತ್ಕಾರವಾಗಿ ಸ್ವರ್ಗರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಮುತ್ತಿಗೆ ಇತ್ತರಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ಅನಂತರ ಒಂದಾದ ಮೇಲೊಂದರಂತೆ ಅವರು ಹಲವಾರು ಯೋಗವಿಧಾನಗಳನ್ನು ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಬಂದರು. ಅವೆಲ್ಲದರ ಸಾರಸರ್ವಸ್ವವನ್ನು ಮಹಾನ್ ವೇಗದಿಂದ ಆವಿಷ್ಕರಿಸುತ್ತ ಸಾಗಿದರು. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಸಾಧನೆಯಾದ ಮೇಲೆಯೂ ಅವರ ಇಡೀ ಜೀವನದ ಹೃದಯಭಾಗಕ್ಕೆ ಮತ್ತೆ ಹಿಂತಿರುಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಅದೆಂದರೆ, ಪ್ರೇಮದ ಬಲದಿಂದ ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕಾರವನ್ನು ಮತ್ತು ಭಗವದ್ಭಾವವನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುವುದೇ ಆಗಿತ್ತು; ಅವರಲ್ಲಿ ಅಂತರ್ಗತವಾಗಿದ್ದ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕತೆಯನ್ನು ಬಗೆಬಗೆಯ ಅನುಭವಗಳಿಗೆ ವಿಸ್ತರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದೇ ಆಗಿತ್ತು; ಅವರಲ್ಲಿ ಮಡುಗಟ್ಟಿದ್ದ ಅನುಭೂತಜನಿತ ಜ್ಞಾನದ ಸ್ವಯಂಪ್ರೇರಿತ ಲೀಲೆಯೇ ಆಗಿತ್ತು. ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಜೀವನವೆಂಬ ಇಂತಹುದೊಂದು ಅದ್ಭುತ ನಿದರ್ಶನವನ್ನು ಸಾಮಾನ್ಯೀಕರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವಷ್ಟೇ. ಈ ಜೀವಿತವು ವಿಶೇಷವಾದೊಂದು ಲೌಕಿಕ ಉದ್ದೇಶವನ್ನೂ ಹೊಂದಿತ್ತು. ಅದೆಂದರೆ ಮಹತ್ತರವೂ ನಿರ್ದಿಷ್ಟವೂ ಆದ ಅನುಭವಗಳ ಮೂಲಕ ಮಾನವತೆಗೆ ಇಂದು ಅತ್ಯವಶ್ಯವಾದ ಸತ್ಯವೊಂದನ್ನು ತಮ್ಮ ಮಹಾನ್ ಚೇತನದಲ್ಲಿ

ತೋರ್ಪಡಿಸುವುದು. ಈ ಸತ್ಯದ ಅನ್ವೇಷಣೆಯಲ್ಲಿ ಕಠಿಣ ಪರಿಶ್ರಮದೊಂದಿಗೆ ತೊಡಗಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳು ಮತ್ತು ತಾತ್ವಿಕ ಶಾಖೆಗಳು ಪರಸ್ಪರ ಕಲಹವಾಡುತ್ತ ನಮ್ಮ ಜಗತ್ತನ್ನು ವಿಭಜಿಸಿಬಿಟ್ಟಿವೆ. ಆದರೆ ಈ ಎಲ್ಲ ಮತಗಳು ಒಂದೇ ಅಖಂಡ ಸತ್ಯದ ವಿವಿಧ ರೂಪಗಳು ಮತ್ತು ಪ್ರವಿಭಾಗಗಳು ಹಾಗೂ ಎಲ್ಲ ಸಾಧನೆಗಳೂ ಏಕಮೇವ ಪರಮಾನುಭವವನ್ನೇ ಉದ್ದೇಶವಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಶ್ರಮಿಸುತ್ತಿವೆ ಎಂದು ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಅನುಭವಗಳು ತೋರಿಸಿಕೊಡುತ್ತವೆ... ಹೀಗೆ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ ಪರಮಹಂಸರು ಅಖಂಡತೆಯ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಯಾಗಿ ಕಂಗೊಳಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅವರದು ಮಹತ್ತರವಾದ ಅತೀಂದ್ರಿಯ ಜೀವನ. ಅದೊಂದೇ, ನಮ್ಮಂತೆ ಇರುವ ಎಲ್ಲ ತರದ ಅಲೆಗಳನ್ನೂ ತನ್ನ ತೆಕ್ಕೆಯಲ್ಲಿ ತಂದುಕೊಂಡಿರುವ ಬೃಹದ್ ಸಮುದ್ರ ತರಂಗದಂತೆ ಅನಂತತೆಯ ಪರಿಪೂರ್ಣ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಬಲ್ಲದು. ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು ನಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಹಿನ್ನೆಲೆ ಮತ್ತು ಮುಂದುಗಡೆ - ಎರಡೂ ಕಡೆ ಇರುವ ದಿವ್ಯಶಕ್ತಿಯ ಸಾಕ್ಷೀಭೂತರಾಗಿದ್ದಾರೆ.”

ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು ಸದಾಕಾಲ ದಿವ್ಯತೆಯ ಸಂಪರ್ಕವನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತಿದ್ದರು. ಈ ಬಗೆಯ ನಿರಂತರ ಭಗವತ್‌ಪ್ರಜ್ಞೆಯ ಅವರ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವದ ಅತ್ಯಂತ ರೋಮಾಂಚಕಾರಿ, ಅಸಾಧಾರಣ ಮತ್ತು ವಿರಳ ಲಕ್ಷಣವಾಗಿತ್ತು. ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರೇ ವಿವರಿಸುವಂತೆ, ಜಗನ್ಮಾತೆಯು ಅವರನ್ನು ‘ಭಾವಮುಖಿದಲ್ಲಿರು’ ಎಂದು ಆದೇಶಿಸಿದ್ದಳು. ಭಾವಮುಖವೆಂದರೆ ನಿರಪೇಕ್ಷ ಮತ್ತು ಸಾಪೇಕ್ಷ ಪ್ರಜ್ಞೆಗಳು ಕೂಡುವ ಹೊಸ್ತಿಲಿನಲ್ಲಿ ಮನಸ್ಸನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿರುವುದು.

ಹಲವಾರು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಅನುಭವಗಳನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡ ನಂತರವೂ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಮನಸ್ಸು ವಿಶ್ವಕೇಂದ್ರದಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಿರುವ ದಿವ್ಯಶಕ್ತಿಯ ಸಂಪರ್ಕವನ್ನು ಸದಾ ಹೊಂದಿತ್ತು. ಈ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಅವರು ‘ಕಾಳೀಮಾತೆ’ ಎಂದು ಕರೆದರು. ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಕೂಡ, ಹಲವಾರು ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಕಂಡುಬಂದ ದಿವ್ಯತೆಯೊಂದಿಗಿನ ಈ ಬಗೆಯ ನಿರಂತರ ಬಾಂಧವ್ಯವು ವಿರಳಾತಿವಿರಳ. ಕಾಲಕಾಲಕ್ಕೆ ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ದರ್ಶನಗಳು ಮತ್ತು ಅತೀಂದ್ರಿಯ ಸ್ಥಿತಿಯಾದ ಸಮಾಧಿಯ ನೆಲೆಗೆ ಏರುತ್ತಿದ್ದುದು - ಇವೆಲ್ಲವೂ ದುರ್ಲಭವಾದ ಈ ದಿವ್ಯ ಬಾಂಧವ್ಯದ ಫಲಶ್ರುತಿಗಳು.

ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಅನುಭವಗಳ ನಿಜವಾದ ಮೌಲ್ಯವನ್ನು ನಾವು ಅಳೆಯಬೇಕಾದುದು, ಅವು ಅವರ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವದ ಮೇಲೆ ಬೀರಿದ ಪ್ರಭಾವ ಮತ್ತು ಹಾಗೆಯೇ ಅವರು ಇತರರ ಜೀವನದ ಮೇಲೆ ಉಂಟುಮಾಡಿದ ಪರಿಣಾಮಗಳಿಂದ. ಅವರು ಪಡೆದುಕೊಂಡ ಭಗವದನುಭವಗಳು ಅವರನ್ನು ಒಬ್ಬ ದಿವ್ಯ ಜ್ಯೋತಿಪುರುಷರನ್ನಾಗಿ ಪರಿವರ್ತಿಸಿದ್ದವು. ಇದು ಅವರನ್ನು ಸಂಪರ್ಕಿಸಿದವರ ಮೇಲೂ ಸಕಾರಾತ್ಮಕ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ಹಾಗೆಯೇ, ಜೀವನದ ಅತಿ ಕಷ್ಟಕರ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳಾದ ಖಾಯಿಲೆ ಮತ್ತು ನೋವಿನ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅವರ ಸಮಾಧಿಯ ದಿವ್ಯ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಯಾವ ಕುಂದೂ ಉಂಟಾಗಲಿಲ್ಲ. ಇದು ಒಂದು ದೇಗುಲದ ಒಬ್ಬ ಸಾಧಾರಣ ಪೂಜಾರಿಯನ್ನು ಅಮೂರ್ತ ದಿವ್ಯತೆಯ ಅಸ್ತಿತ್ವದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅಧಿಕೃತ ಪ್ರಮಾಣವನ್ನು

ನೀಡಬಲ್ಲ ಯುಗಪುರುಷರನ್ನಾಗಿ ಮಾರ್ಪಡಿಸಿತು. ಹಾಗೆಯೇ ಸಂದೇಹವಾದಿಗಳಾಗಿದ್ದ ಅಂದಿನ ಕಾಲದ ಬಹುದೊಡ್ಡ ಬುದ್ಧಿ ಜೀವಿಗಳ ವಲಯದ ಮೇಲೆ ಪ್ರಭಾವ ಬೀರಬಲ್ಲ ಮತ್ತು ಅವರನ್ನು ಪರಿವರ್ತಿಸಬಲ್ಲ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ನಿಶ್ಚಯಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಕೂಡ ಅವರಿಗೆ ಪ್ರದಾನ ಮಾಡಿತು. ಅವರಲ್ಲಿ ಕೆಲವೆಂದರೆ, ನರೇಂದ್ರ ನಾಥ (ಮುಂದೆ ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದ), ಗಿರೀಶಚಂದ್ರ ಫೋಷ್, ಈಶ್ವರಚಂದ್ರ ವಿದ್ಯಾಸಾಗರ ಮುಂತಾದವರು.

ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು ಹೇಗೆ ತಾನೇ ಭಗವಂತನ ಅಸ್ತಿತ್ವದ ಪ್ರಮಾಣಪುರುಷರಾಗಬಲ್ಲರು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಿ ನೋಡುವುದು ನಿಜಕ್ಕೂ ಆಸಕ್ತಿಯ ಸಂಗತಿ. ಭಗವಂತನ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಅನುಮಾನಿಸಿ ನೋಡಬಲ್ಲ ಆಕರಗಳಾವುವು? ಮಾನವ ಮನಸ್ಸಿನ ಸಂದೇಹ ಸ್ವಭಾವವನ್ನು ತಣಿಸುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ? ಸಿರಿಗೆರೆಯ ತರಳಬಾಳು ಮಠದ ಶಿವೈಕ್ಯ ಶಿವಕುಮಾರ ಶಿವಾಚಾರ್ಯ ಸ್ವಾಮೀಜಿಯವರು ೧೯೩೭ರ ಸುಮಾರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಸ್ವಂತ ಪ್ರಯೋಜನಕ್ಕಾಗಿ ಬರೆದುಕೊಂಡಿದ್ದ ದಿನಚರಿಯನ್ನು ‘ಆತ್ಮನಿವೇದನೆ’ ಎಂಬ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಿಸಲಾಗಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಪೂಜ್ಯ ಸ್ವಾಮೀಜಿಯವರು ಭಗವಂತನ ಅಸ್ತಿತ್ವದ ಬಗ್ಗೆ ಮೂರು ಸಾಕ್ಷ್ಯಗಳನ್ನು ನೀಡುತ್ತಾರೆ: ೧. ಪರಮಾತ್ಮನ ಪರಮಾದ್ಭುತ ಸೃಷ್ಟಿಯಾದ ಈ ಜಗತ್ತು ೨. ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣ ಪರಮಹಂಸರು ಮತ್ತು ೩. ಭಗವಂತನ ಅಸ್ತಿತ್ವದ ಅಧಿಕೃತ ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ದಾಖಲೆಗಳಾದ ವೇದಗಳು.

ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರನ್ನು ಭಗವಂತನ ಅಸ್ತಿತ್ವದ ಪುರಾವೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದನ್ನಾಗಿ ಪೂಜ್ಯರು ಹೆಸರಿಸಿರುವುದು ನಿಜಕ್ಕೂ ಅಪೂರ್ವವಾದುದು. ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಜೀವನ ಮತ್ತು ಬೋಧನೆಗಳು ಹೇಗೆ ಜಗತ್ತಿನಾದ್ಯಂತ ಜನರ ಮನಸ್ಸುಗಳ ಒಳಹೊಕ್ಕಿವೆ ಮತ್ತು ಅವರೆಲ್ಲರಿಗೆ ‘ಭಗವಂತನು ಸಾಕ್ಷಾತ್ಕರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲ ನಿತ್ಯ ತತ್ತ್ವವೇ ಹೊರತು, ಬರೀ ಕಲ್ಪನೆಯ ಜಾಲವಲ್ಲ’ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ದೃಢಪಡಿಸಿವೆ ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಇದೊಂದು ಉತ್ತಮ ನಿದರ್ಶನ.

ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು ಯುವಶಿಷ್ಯರ ಸಮುದಾಯವೊಂದನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಬೆಳೆಸಿದರು. ಅವರಿಗೆಲ್ಲ ತಮ್ಮ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಧಾರೆಯೆರೆದರು. ಈ ಸಂನ್ಯಾಸಿ ಶಿಷ್ಯರ ಜೀವನವನ್ನು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಗಮನಿಸಿದಾಗ, ಅವರ ಗುರುದೇವರ ದಿವ್ಯತೆಯ ಪರಿಚಯ ನಮಗಾಗುತ್ತದೆ. ಅಂಥ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಶಿಷ್ಯರಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಸಾನ್ನಿಧ್ಯದ ದಿವ್ಯಾನುಭವವನ್ನು - ಅವರು ಭೌತಿಕ ಶರೀರವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿದ ನಂತರವೂ - ಪಡೆದು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು ಅಸೀಮ ದಿವ್ಯಶಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಅನುಕಂಪಗಳ ಮೂರ್ತಿರೂಪರಾಗಿದ್ದಾರೆ ಮತ್ತು ಅವರು ಭಕ್ತರ ನಿಸ್ಪೃಹ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಗೆ ಒಗ್ಗೂಡುತ್ತಾರೆ ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಇದೇ ಸಾಕ್ಷಿ.

ಸ್ವಾಮಿ ತುರಿಯಾನಂದರು ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಶಿಷ್ಯರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರು. ಅವರು ಪ್ರಖರ ವೇದಾಂತಿಗಳು ಮತ್ತು ಜ್ಞಾನಮಾರ್ಗವನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿದವರು. ಅವರ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಆಸಕ್ತಿಕರ ಘಟನೆ ಸಂಭವಿಸಿತು. ಇದು ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ ದಿವ್ಯ ಶಕ್ತಿ ಮತ್ತು ದಿವ್ಯ ಸಾನ್ನಿಧ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ ಒಳನೋಟವನ್ನು ನೀಡುತ್ತದೆ, ಇದು ನಡೆದದ್ದು ೧೯೧೬ ರಲ್ಲಿ. ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರ